

Murányi Sándor Olivér

Migránsok

– Hulla! – kiáltottam fel döbbenetben, amikor kezemre folyt a lé. Nem éreztem még ezt a szagot, mégis azonnal belém nyilallt, hogy kizárólag halott embertől származhat. Először félreugrottam a meglepettségtől, majd visszamenekültem autómhoz, amelynek segítségével az autópálya melletti fűsávot kellett lekaszálnom és takarítanom. Újra az előttem álló kamionra pillantottam. A hátsó ajtója alatt tovább csöpögtek a testnedvek. Hirtelen nem tudtam, mitévő legyek. – Kit hívjak? A főnököm? Vagy a rendőrséget? Kezdjük az utóbbival! – azzal remegő kézzel tárcsáztam mobilomon a számot.

– Jó napot, egy parkoló teherautót vettem észre az M3 autópálya halászaranyosi pihenőjénél. Iszonyú bűz árad belőle, és valami lé is folyik alóla! Arra gyanakszom, hogy hulla lehet benne!

– Pontosan hol áll a jármű?

– Közel a pihenőhely bejáratához!

– Maradjon ott! Ne mozduljon! Azonnal jövünk!

Nem tudom, mennyi idő telhetett el. Az izgatottságtól meg sem néztem az órát, csak annyit észleltem, hogy a nap már elég magasán jár. Lábamból kiment az erő, leguggoltam, és állam tenyerembe helyezve próbáltam mélyeket lélegezni. Valószínűleg nagyon rémült arckifejezésem lehetett, mert egy parkoló sofőr odajött hozzám egy üveg ásványvízzel:

– Minden rendben? Jól van? – kérdezte szemöldökeit felhúzva.

– Igen...

Nem tudtam, elmondjam-e neki vagy sem, amit észrevettem. Csak állt előttem, én meg guggoltam szótlánul, és mire dönthettem volna, mitévő legyek, már hallatszott távolról a sziréna hangja. Mintha évekké nyúltak volna a másodpercek, míg a rendőrautó beállt a pihenőre.

– Jó napot, Pintér őrmester vagyok, ön látta a teherautót?

Válasz helyett felálltam, és intettem, hogy kövessen. Kollégája is kiszállt, és velünk jött. Ahogy a kamionhoz értünk, mindketten lehajoltak, hogy megszagolják a raktér alatti tócsát.

– Nem nyúlunk semmihez! Azonnal hívd a bűnügyéseket!

Szótlánul álltunk egymással szemben, amikor újra sziréna hangja hallatszott. Ezúttal két villogó autó hajtott be a parkolóba. A helyszínre érkező bűnügyesek közül négyen fehér ruhát viseltek. Egy magas barna férfi lehetett a főnökük, mert ő adta ki a parancsot: – Nyissátok ki!

Kisvártatva kinyílt a kamion hátsó ajtója. Ekkor tágra meredt a szemem a csodálkozástól.

Térdre rogyott és egymásba kapaszkodott embereket pillantottam meg. Lehajtott fejek, összefonódott karok és lábak. Balra egy bozontos fekete haj látszott, mellette egy férfi sötétkék pólóban, világosszürke nadrágban és feketés-fehéres sportcipőben térdelt. A hátának támaszkodva egy hatalmas termetű, kopaszra nyírt férfi ült, az ő nadrágja csíkos volt, térdén egy fiatalember feje oldalra hajtván. Mintha csak aludnának. Egyikük kezén, másikuk alkarján jókora horzsolások. Tovább nem tudtam nézni őket, mert megcsapott az iszonyú bűz. Hátrálnom kellett.

– Irgalmas isten, tele halottakkal az autó! – kiabálta valaki. – Megfulladtak az oxigénhiány miatt! Hússzállító autó, a raktere légmentesen zár! De hol lehet a sofőr?!

A hely, ahol az imént még egyedül voltam, megtelt rendőrökkel, én meg csak álltam ott középen, mint egy pokoli álom szereplője. Ekkor sírás hallatszott a kamionból.

– Muszáj kiszednünk az összes hullát! Gyerek van köztük, és él! – adta ki a parancsnok a parancsot. Hátrább léptem, hogy engedjem cselekedni a rend őreit, de a szemem nem tudtam levenni a nyitott ajtajú raktérről, amely kartonnal volt bélelve. A barna színű papír szanaszét volt hasítva, háncsokká szaggatták az életükért hiába küzdő emberek, mögötte jól látszottak a bádofalak. Az egyik bűnügyi, irtózatát legyőzve, megfogta kesztyűs kézzel a legszélső halott karját, és húzni kezdte lefelé. Óvatosságra nem volt idő, a halott test tompa hanggal huppant az aszfaltra. A csíkos nadrágos, kopasz férfit már vagy hárman húzták.

– Gyorsabban, gyorsabban! A gyerek bármikor meghalhat!

Csak az első mozdulatok voltak határozatlanok, a bűnügyisek most már egyre kíméletlenebbül és vadabbul tépkedték le a kamionból a hullákat. Nem tudom, hányat szedhettek le, amikor a sírás elhalkult.

– Ne álljatok meg! Mindenkit leszedni! Óvatosabban a hullákkal! Akkor is, ha migránsok! – kiabálta a parancsnok. A parkolóban nem akartak elfogyni a hullák. – Hányan lehetnek? Harmincan? Ötvenen? Hetvenen? – tűnődtem magamban. – Hány ember fér egy kamionban? Ahogy ezt kérdeztem magamtól, újra felsírt a még mindig láthatatlan gyerek. Mindenki egyre nagyobb erővel törekedett eljutni a hullákon keresztül hozzá. – Csoda, hogy még él – jegyezte meg félhangosan valaki. – De hogy maradt egyedül életben?

Két kislány holttestét szedték most le a helyszínelők. Nyolc- és tízéves körüliek lehettek. Egyikük ingje szanaszét szakadt. Újabb felnőtt hullák következtek. Aztán a rakter sötétjéből egyszer csak felkiáltott az egyik bűnügyi: – Megvan! De nem él!

A hároméves körüli kislány karjai közt egy játékbaba hevert, a hátán egy magas termetű, szintén halott férfi térde nyomta folyamatosan a gombot, amitől élethű sírás jött a játék belsejéből. – Hogyhogy nem merült le az elem? Mennyi ideje lehetnek halottak? – kérdezte egy forgalmista-egyenruhás. Mindenki döbbenetben állta körül a közben leemelt kislányt. Barna arcocskáján már megjelentek a fehér foltok. Szája mintha mosolygott volna. Ökölbe szorított, apró kezeckéi többé már nem nyíltak ki. Szemei ugyanúgy a semmibe meredtek, mint ölében a babáé. A látványtól hátrahőköltem. A bűnügyi főnök arcát eltakarva fordult el, majd halkán ennyit mondott: – Ne vegyétek el tőle...